

KAPITOLA 9

Ejmy

Neděle 21. 9. 2025

Tento způsob babího léta zdá se mi poněkud plným zážitků.

Jako vždy, když se toho děje moc, necítím se zcela komfortně, ale na druhou stranu v sobě na prahu středního věku objevuju i pocit příjemného vzrušení z toho, že dělám věci, který by mě dřív ani nenapadly. Někdo si pořídí nový auto, někdo nový prsa, já si ale dneska na svoje starý prsa připnu startovní číslo a vyrazím vstříc dosud nepoznanému – závodění.

Věřte nebo ne, jediná soutěž, jaký jsem se kdy zúčastnila, byla matematická olympiáda, což se navzdory názvu úplně nedá počítat mezi sporty, natožpak pár účastí na pubkvízu, kterej už s pohybem nemá společný ani to jméno. Není se teda čemu divit, že jsem dneska ani nemohla dospát, protože mě trápí, abych to týmu nezkazila.

Když se o svoji nervozitu podělím s Pájou, Gábi a Markem, zatímco se rozvíčujeme na náměstí, kde je start,

všichni tři mě začnou ujišťovat, že vůbec o nic nejde, běžíme pro radost, hlavně se nezranit, důležitý je dostat se ve zdraví do cíle. Přidají pár dalších moudrů, z čehož samozřejmě uvěřím jen jediný větě, a to, když Marek pronese: „Jako je to úplně jedno, ale byl bych fakt šťastnej, kdybysme porazili moje kluky čtvrtáky, dělám jim třídního a už tejden mě hecujou, pančeli, tak co, kdo z nás to asi vyhraje, co?!“

Asi si všimne děsu v mých očích, protože mě hned uklidňuje, že si samozřejmě nedělá naděje, když máme v týmu dvě holky. „No promiň, tati, ale klidně jim natrhnou zadek, machrům,“ ohradí se v legraci Gábi.

Takže ti tři se v klidu a pohodě popichujou a já tam stojím a nadávám si, kam jsem to zase vlezla. Už od minulého tejdne je navíc rozhodnutý, že na první úsek musí bejt nasazenej někdo průbojnej s ostrýma loktama (Gábi), další dvě etapy, který jsou mírně do kopce, si rozdělí Pája a Marek, a na mě zbyde poslední pětikilometrová rovinka podél řeky zpátky na náměstí. Tudiž zůstanu se svýma našponovanýma nervama sama samotinká minimálně další dvě hodiny, než přijdu na řadu.

Aby toho nebylo málo, zbytek týmu mě nadeleguje do svozovýho autobusu, kterej rozváží členy štafety na starty jejich úseků, zatímco na náměstí už se všechno chystá ke startu nejen štafety, ale hlavně závodníků, kteří běží celej půlmaraton. Těch všech si samozřejmě uznale vážím, protože já si zatím sebe nedovedu představit ani na těch pěti kilometrech.